

עַל הַפְּרָשָׁה בַּחֲרוּזִים

תְּצִוָּה - זְכוּר - פּוֹרִים

התגלה המקום שבו עמלק מסתתר - בתוך בית הכנסת, מוחפש למקורו!

בתוך עשר מצוות הזכירה שאומרים /
 ישנה זכירה שעוסקים בה במיוחד בפורים.
 זוהי המצוה להשמיד ולמחות /
 את זכר עמלק, בכל הפוחות.
 וכל שנה שוב מחפשים העצה /
 מי זה עמלק, והיכן הוא נמצא?
 האם בגרמניה של אז הוא הופיע? /
 או אולי הוא באיראן, עם רעלה וכאפיה??
 האם במנהרות של עזה הוא דרר? /
 או שמא בחיזבאללה הוא צועד במסדר?
 אז במקום להסתבך ולשבר את הראש /
 נגש לראות מה אומר רש"י הקדוש:
 "אשר קרד" - מלשון קר וצנה /
 עמלק הוא ד"ר לקרור אמונה!
 הוא פועל כמו מזגן של חמושה כוח סוס /
 ומכניס בלב קר של ספק והסוס.
 הוא ילחש באזנד שהכל מקרה וגורל /
 עמלק הוא אלוף בלהוריד המורל.
 הזהרו חברים, ונא לא להעלב /
 אבל עמלק לפעמים גם מתגנב אצלנו ללב...
 אז איך את זכרו של מנוול זה מוחרים?
 ואיך כנגדו יוצאים מנצחים??
 לשם כך נרצה משל לספר /
 וממנו נצא חכמים ביותר:
 בין עצי אלון חסונים ביער עבות /
 חיו להן שתי צפרדעים חביבות.
 בקר אחד, בעודן מנתרות /
 בחפוש אחר מזון, ממש בנרות.
 לא הבחינו בשביל, בכד כבד משקל /
 קפצו על גביו, ונפלו בו חיש קל.
 מצאו עצמן בתוך נוזל סמיך וקריר /
 היה זה חלב שמישהו השאיר...
 הן החלו לפרפר בגליהן הדקות /
 אך הדפנות היו להן מדי חלקות.
 קולות המאבק, משכו את תשומת הלב /
 של שאר הצפרדעים, ביער המלבלב.
 הן התגודדו סביב פתח הכד הנטוש /
 נופפו בידיהן, ואמרו ביאוש:

"אוי ואבוי! מצבנו פה אבוד! /
 נחתם גורלנו בתוך חלב זה למוות"
 צפרדע אחת נבהלה מהקולות /
 הפסיקה לפרפר, ושקעה במצולות.
 אולם חברתה, בעטה והתאמצה /
 ופתאום מהפרפור את החלב היא חבצה.
 עד שנוצר גוש מוצק של חמאה /
 נתרה על גביו, ולחפש יצאה.
 עמדו כל חברותיה ושאלו בפליאה /
 כיצד את הכוח לצאת היא מצאה?
 אך אז פתאום נפתרה החידה: /
 אותה צפרדע חרשת, מיזם הולדה
 לכן לא שמעה את הקולות "זה אבוד" /
 ואת נפנוף הידים היא פרשה כעידוד...
 והנמשל עבורנו פשוט וברור: /
 לא להקשיב לקולות של "קרור!"
 לעתים מצות 'התעלמות' יש לקיים /
 אמרו חז"ל: פעמים שאתה מתעלם...
 אם החבר לידנו - מקרר של 'אמקור' /
 לדבריו לא נקשיב, רק נשנו ונזכר:
 כי הכל רק מהשם, הוא המקור /
 את הספק והיאוש, מהלב נעקר.
 ובמיוחד כעת בשאין על מי להשען /
 מול דווחים של חדשות ב"סי-בי-אס"
 ו"סי-אן-אן"...
 ואין איש יודע מה יום ילד /
 נדליק אור חם בלבנו, ולא אור של 'לד'.
 נשקע בפרשה, בכהו הגדול ובציץ /
 וטראמפ יתן סוף סוף הפקדה להפציע.
 תנו חיוך יהודים, כי נפל כבר הפורו! /
 גם האיראנים יודעים שעבורם זה סוף הספור...
 וכמו שאזניו של הפון, נעשו עוגיות /
 כך חמינאי, יהפך לחמין בשניות...
 וכל הטילים שהם ישגרו מרחוק /
 יפלו בול על עזה ויעשו מהם צחוק...
 אז נגרש את עמלק שלא יעשה לנו קר /
 וליהודים תהיה אורה ושמחה, וששון ויקר!!!

מחבר: עוז חקק © לתגובות, להקדשות ולקבלת העלון במייל: 052-7662106 ozhakak76@gmail.com

מי שנהנה ולמלים התחבר / ומענין להכיר טובה למחבר
 מזמן לרכש בעלון הקדשה / לרפואה, לזוג ולכל בקשה.
 ובזכות זו הצדקה תקיים בו הברכה / משוכנס אדר - מרבין בשמחה!

העלון בוקדיש..

- לרפואת מ"א הרצל / אלדד בן סעידה
- לע"נ יוסף בן פרחא ויעקב
- לע"נ מרת פרידה בת / אסתר מושייב
- הקדשה זו יכולה להיות שלך!